

КЛИФЪРД САЙМЪК

ДЕЗЕРТЬОРСТВО

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1982

chitanka.info

Четирима души, двама по двама, бяха влезли в ревящия ад на Юпитер и не се върнаха. Бяха влезли там, където свирепствуващ непрекъснат ураган — или по-точно бяха изчезнали, подскачайки на четири крака, с увиснали надолу кореми, а мокрите им хълбоци проблясваха на дъжда.

Заштото те не отиваха там в човешки образ.

Сега пред бюрото на Кент Фаулър, ръководителя на Купол №3 от Службата за изследване на Юпитер, стоеше петият.

Под бюрото на Фаулър старият Таусър шумно се почеса и после отново се настани да спи.

С внезапна болка в душата Фаулър осъзна, че Харолд Альн беше млад, прекалено млад. Той имаше присъщия на младостта доверчив поглед и лицето на човек, който никога не е познал страха. Странно... Странно, тъй като обитателите на куполите на Юпитер в действителност добре познаваха страхът. Страха и смирението. Трудно му беше на човека да съгласува своята жалка същност с могъщите сили на чудовищната планета.

— Вие разбирате — каза Фаулър, — че не е задължително да правите това. Вие разбирате, че не сте длъжен да отивате.

Неизменната формула, естествено. На другите четирима им беше казано същото, но те бяха отишли. Фаулър не се и съмняваше, че и петият ще замине. Но внезапно той почувствува в душата му да се прокрадва смътната надежда, че Альн няма да замине.

— Кога тръгвам? — попита Альн.

Беше време, когато Фаулър приемаше този отговор със скрита гордост. Преди, но не и сега. Той се намръщи.

— След час.

Альн стоеше и чакаше мълчаливо.

— Четирима други излязоха и не се върнаха — продължи Фаулър. — Вие знаете това, естествено. Ниеискаме вие да се върнете. Не желаем да се впускате в никакви героични спасителни операции. Главното нещо, единственото нещо, което искаме, е вие да се върнете, да докажете, че човекът може да живее в облика на юпитерианско същество. Като стигнете до първия топографски кол, не по-далеч, се върнете. Не поемайте никакъв риск. Никакви изследвания. Просто се върнете.

— Разбирам — потвърди Альн. — Всичко това ми е ясно.

— На преобразователя ще бъде мис Стенли — продължи Фаулър.
— В това отношение няма от какво да се страхувате. Другите бяха преобразени без злополуки. Те напуснаха преобразователя видимо в отлично състояние. Вие ще бъдете в напълно сигурни ръце. Мис Стенли е най-квалифицираният оператор-преобразовател в Сълнчевата система. Тя има опит от почти всички останали планети. И затова е тук.

Альн се усмихна на жената и Фаулър прочете на лицето на мис Стенли неясно чувство — може би съжаление, може би гняв, а може би просто страх. Но то мигновено изчезна и тя се усмихна в отговор на младежа, който стоеше пред бюрото. Усмихна се по онзи обичаен за нея предвзет учителски маниер, сякаш едва ли не се презираше заради това, че го прави.

— Ще чакам с нетърпение моето преобразяване — обади се Альн.

Каза го на шега, като че ли ставаше въпрос за нещо безкрайно смешно.

Но не беше шега.

Работата беше сериозна, страшно сериозна. Фаулър знаеше, че от тези опити зависи бъдещето на човека на Юпитер. Ако опитите успееха, ресурсите на исполинската планета ще станат достъпни. Човекът ще подчини Юпитер, както беше подчинил на себе си другите по-малки планети. А ако опитите се провалеха...

Ако се провалеха, човекът щеше и занапред да е обременен и спъван от чудовищното налягане, огромната сила на притеглянето, от пределно чуждата химия на планетата. Той ще продължава да е затворен в куполите, без да е в състояние да стъпи на планетата, неспособен да я види с просто, невъоръжено око, ще бъде принуден да разчита на тромавите всъдеходи и телевизора, принуден да работи с недодялани инструменти и механизми или чрез посредничеството на несръчните роботи.

Заштото човекът, незашлен и в своя естествен облик, ще бъде унищожен от колосалното налягане от петнадесет хиляди фунта на квадратен инч — налягане, в сравнение с което дъното на земния океан ти се струва вакуум.

Дори най-здравите сплави, измислени от земните хора, не можеха да издържат на такова налягане и на наличието на алкалните

дъждове, които непрестанно заливаха планетата. Те ставаха чупливи и се лющеха на пластове, ронеха се като глина или се изтичаха на малки вадички и локви от амонячни соли. Само с увеличаването на якостта и жилавостта, с увеличаването на сцеплението на електроните биха могли да издържат на тежестта на хилядите мили дебел слой от отровни газове, съставляващи атмосферата на Юпитер. И дори тогава, когато това бъде направено, ще е необходимо всичко да се покрие със здрав кварц, за да предпазва от разяждащия амонячен дъжд.

Фаулър седеше и се вслушваше в боботенето на моторите в приземния етаж на купола — мотори, които работеха непрестанно и от които куполът никога не утихваше. Те трябваше да продължават да работят, защото ако спрат, щеше да спре и подаването на тока, течащ в металните стени на купола, щеше да се намали привличането на електроните и това щеше да бъде краят на всичко.

Таусър се надигна изпод бюрото на Фаулър, почеса се (още една бълха) и лапата му тупна тежко на пода.

— Има ли още нещо? — попита Алън.

Фаулър поклати глава.

— Може би имате желание да направите нещо — каза той. — Може би... — Той искаше да каже „да напишете писмо“, но слава богу, че се усети навреме и спря.

Алън погледна часовника си.

— Ще бъда там навреме — отбеляза той.

Обърна се и се отправи към вратата.

Фаулър знаеше, че мис Стенли го наблюдава, но не искаше да се обърне и да срещне погледа ѝ. Затова се зарови в някакъв куп хартии върху бюрото си.

— Колко време ще продължавате с това? — обади се мис Стенли, като наблягаше гневно на всяка дума.

Тогава той се обърна и я погледна. Прави, тънки устни, прическата ѝ изглеждаше по-стегната от всякога и придаваше на лицето ѝ онова странно, почти стъписващо сходство с маска на смъртта.

— Докато е необходимо — той се стараеше да говори спокойно и безстрастно. — Дотогава, докато има надежда.

— Вие ще продължавате да ги обричате на смърт — продължи тя. — Ще продължавате да ги пращате в неравен бой с Юпитер. Вие ще стоите тук на сигурно място, а тях ще изпращате да умират.

— Сантименталността ви е неуместна — отбеляза Фаулър, като се стараеше да не показва гнева си. — Вие, както и аз, знаете защо правим това. Вие разбирате, че в собствения си облик човек просто е безсилен срещу Юпитер. Единственият изход е да се превръщат хората в такива твари, каквито ще могат да съществуват на Юпитер. На другите планети успяхме.

Няколко човешки живота са нищожна цена, ако в крайна сметка успеем. В миналото хората са жертвували живота си за глупости. Защо тогава да ни смущава мисълта за минималните жертви в такова велико начинание като това?

Мис Стенли стоеше изправена и неподвижна със склучени в скута ръце, а светлината осветяваше сивеещите ѝ коси и както я наблюдаваше, Фаулър се опита да си представи как се чувствуващето тя, какво мислеше. Не че се боеше от нея, но не се чувствуващето много удобно, когато тя беше наоколо. Тези проницателни сини очи виждаха твърде много, а ръцете ѝ изглеждаха твърде изкусни. По би ѝ подхождало да е нечия леля и да седи в люлеещо се кресло с куките за плетене. Но не беше. Тя беше първокласен оператор-преобразовател в Слънчевата система. И тя беше недоволна от начина, по който той вършеше нещата...

— Нещо не е наред, мистър Фаулър — заяви тя.

— Съвършено вярно — съгласи се Фаулър. — Именно затова изпращам младия Алън сам. Възможно е той да открие какво не е в ред.

— А ако не открие?

— Ще изпратя някой друг.

Тя бавно се надигна от стола си, запъти се към вратата, но се спря пред бюрото му.

— Някой ден — произнесе тя — вие ще станете велик човек. Вие никога не изпускате шанса. Това е вашият шанс. Вие сте го разбрали още когато избраха за опитите вашия купол. Ако се справите, ще се издигнете едно-две стъпала по-нагоре. Без значение е колко души ще загинат, нали вие ще се изкачите по-нагоре.

— Мис Стенли — възпря я той с рязък глас, — младият Альн трябва да излезе скоро. Бъдете любезна, проверете дали машината ви...

— Моята машина — отвърна му тя с леден тон — не е виновна.
— Тя работи по координатите, определени от биолозите.

Прегърben зад бюрото си, Фаулър слушаше как стъпките ѝ се отдалечават по коридора.

Естествено, това, което тя каза, беше истина. Координатите бяха определени от биолозите. Но биолозите можеха да събъркат. Само едно съвсем малко отклонение, отклонение на една йота и преобразователят можеше да изпраща не това, което са възнамерявали да пратят. Мутант, който можеше да не издържи, да се побърка, да се разпадне под някакво влияние или пък стрес от непредвидени стечения на обстоятелствата.

Зашто човекът не знаеше много от онова, което ставаше вън от купола. Само това, което показваха приборите. А какво можеха да разкажат случайните данни от тези прибори и механизми, когато Юпитер беше невероятно голям, а куполите толкова малко?

И работата на биолозите около получаването на сведенията за лоперите^[1], очевидно най-висшата форма на живот на Юпитер, беше отнела повече от три години интензивно изследване, а след това още две за проверка на данните. Работа, която би могла да бъде свършена на Земята за седмица-две. Но която в случая изобщо не можеше да бъде свършена там, защото не можеше да се пренесе на Земята форма на живот от Юпитер. Извън Юпитер налягането може да се увеличи, а при земното налягане и температура лоперите просто биха се превърнали в облак газ.

Все пак това беше работа, която трябваше да се свърши, ако човек искаше някога да се разхожда на Юпитер в облика на лопер. Защото преди преобразователят да може да промени човека в друга жизнена форма, трябваше да се знаят със сигурност и положителност, без ни най-малка вероятност от грешка, физическите особености на тази жива форма.

Альн не се върна.

Всъдеходите разораха околността, но не намериха и следа от него, освен ако онзи спотайващ се лопер, забелязан от един от водителите, не е бил пропадналият човек в облика на лопер.

Биолозите се усмихнаха с вежливата снизходителност на специалиста, когато Фаулър предположи, че вероятно координатите са били погрешни. Те учтиво подчертаяха, че координатите са в ред. Когато в преобразователя поставеха човек, със завъртането на копчето той се превръщаше в лопер. После напускаше машината и се отдалечаваше от погледа в гъстата атмосфера.

Някакво отклонение, беше предположил Фаулър, някакво мъничко отклонение от онова, което в действителност представляваше лоперът, или някакъв нищожен дефект. Ако имаше такова нещо, отвърнаха биолозите, щеше да отнеме години, за да го открият.

И Фаулър знаеше, че те са прави.

И така, сега бяха петима вместо четирима и Харълд Альн напразно беше стъпил на Юпитер. А що се отнася до сведенията, той все едно че не беше отивал.

Фаулър протегна ръка към бюрото си и вдигна папката със списъка на личния състав — тънък сноп хартии, акуратно прикрепени. Ужасяващо се, но трябваше да го направи. Трябваше някак си да се открие причината за тези странни изчезвания. И нямаше друг начин освен да изпрати още хора.

Той поседя за миг, като се вслушваше във воя на вятъра над купола, в непрестанно бушуващия над планетата яростен вихър.

Таеше ли се някаква опасност там навън, питаше се той. Някаква неизвестна опасност. Нещо, което дебнеше и погълъща лоперите, без да прави разлика между действителните и онези, които бяха хора. За лакомниците, разбира се, нямаше никаква разлика.

Или беше основна грешка това, че бяха избрали лоперите като форма на живот, най-добре пригодена за съществуване на планетата. Той знаеше, че очевидната интелигентност на лоперите е била един от определящите фактори за този избор. Защото ако онова, в което се превръщаха хората, не притежаваше способност за мислене, човекът нямаше да може задълго да запази своя разум в новия си образ.

Не бяха ли оставили биолозите този единствен фактор да натежи прекалено, използвайки го за сметка на някой друг и това да е довело до неблагоприятно, дори гибелно разминаване? Изглеждаше

неправдоподобно. Колкото и твърдоглави да бяха, те си знаеха работата.

Или пък целият замисъл беше невъзможен, обречен от самото начало? Преобразуването се беше окказало успешно на другите планети, но това не означаваше непременно, че щеше да успее и на Юпитер. Може би човешкият разсъдък не може да функционира правилно чрез сетивния апарат на юпитерианския организъм. Може би лоперите бяха дотолкова различни, че нямаше обща основа за съгласуване и съвместна дейност на човешкото знание и юпитерианската концепция за съществуването.

Или грешката беше заложена в человека, в органически присъщите му черти? Някакви умствени отклонения, чието съчетание с онова, което намираха отвън, не им позволяваха да се върнат. Въпреки че според земните разбирания можеше и да не е отклонение. Може би просто една обикновена човешка умствена черта, приета за напълно естествена на Земята, да е в такова яростно противоречие със съществуването на Юпитер, че да разбие човешкия разсъдък.

В коридора се чу топуркане и драскане на крака. Фаулър се усмихна натъжено. Таусър се връщаше от кухнята, където беше отишъл да навести приятеля си готвача.

Таусър влезе в стаята с кокал между зъбите. Той размаха опашка към Фаулър и тупна тежко край бюрото. С кокал между лапите, той дълго гледа господаря си със сълзящите си старчески очи. Фаулър протегна ръка надолу и разроши косматото му ухо.

— Още ли ме обичаш, Таусър? — попита Фаулър.

В отговор Таусър тупна с опашка по пода.

— Ти си единственият — произнесе Фаулър, — който ме обича.

Изправи се и се обърна към бюрото. Протегна ръка и вдигна папката.

Бенет?... Бенет го чака момиче там, на Земята.

Ендрюс?... Ендрюс мечтаеше да се върне пак в Марсианския технически институт веднага щом спечели достатъчно пари, за да завърши годината.

Олсън?... Олсън наближаваше възраст за пенсия. През цялото време разказваше на момчетата как ще се установи и ще отглежда

рози.

Фаулър внимателно положи папката обратно на бюрото.

Осъжда хората на смърт... Мис Стенли беше казала това, а бледите ѝ устни едва се размърдаха върху пергаментното ѝ лице. Пращаше хората на смърт, докато той, Фаулър, седеше тук на сигурно място.

Нямаше и съмнение, че всички в купола говореха същото, особено след като и Алън не се върна. Естествено, не биха му го казали в лицето. Дори следващият или следващите, които би повикал пред бюрото си, за да им съобщи, че е тяхен ред да заминат, не биха му го казали.

Но щеше да го прочете в очите им.

Той отново взе папката. Бенет, Ендрюс, Олсън. Имаше и други, но нямаше смисъл да продължава.

Кент Фаулър знаеше, че няма да може да го направи. Нямаше да намери сили да ги погледне, нямаше да намери сили да изпрати още хора навън, за да умрат.

Той се наведе напред и щракна копчето на апарата за свръзка.

— Да, мистър Фаулър.

— Мис Стенли, моля ви.

Изчака да го свържат с мис Стенли, като слушаше как Таусър вяло дъвче кокала. Зъбите на кучето се бяха изтъпили.

— Мис Стенли слуша — съобщи нейният глас.

— Исках само да ви кажа, мис Стенли, да се пригответе за още двама.

— Не се ли страхувате — попита мис Стенли, — че ще се свършат? Като изпращате по един, ще има за по-дълго, ще ви доставят двойно удоволствие.

— Единият от тях е куче — поясни Фаулър.

— Куче!

— Да, Таусър.

— Вашето собствено куче! — от ярост гласът ѝ беше станал леден. — То е било с вас през всичките тези години...

— Там е работата — подчерта Фаулър. — Таусър ще се натъжи, ако го изоставя.

Това не беше онзи Юпитер, който знаеше от телевизора. Беше очаквал да е различен, но не чак дотолкова. Беше очаквал адски амонячен дъжд, вонящи пари и оглушителния тътен на урагана. Беше очаквал да види вихрушка от облаци и мъгла и как чудовищни мълнии насичат небето.

Не беше предполагал, че плющащият дъжд ще се окаже лека пурпурна мъгла, стремително летяща над пурпурна морава. Дори не му беше минавало през ум, че зигзазите на светкавиците ще бъдат ликуващи фойерверки по яркото небе.

Докато чакаше Таусър, Фаулър напрягаше мускулите на тялото си и се дивеше на гъвкавата сила, която откри. Съвсем не елошо тялото, реши той и се усмихна, като си спомни как беше съчувствуval на лоперите, когато ги зърваше на телевизионния екран.

Защото беше трудно да си представиш жив организъм, основата на когото, вместо вода и кислород, е амоняк и водород. Трудно беше да се повярва, че такава форма на живот би могла да познава същия трепет от живота, който познаваше човекът. Трудно беше да си представиш живот във връзия водовъртеж на Юпитер, без да знаеш, естествено, че през погледа на юпитерианец това изобщо не беше връящ водовъртеж.

Вятърът брулеши лицето му с ласкови пръсти и той се сепна, като си спомни, че според земните стандарти ветрецът беше ревяящ поток от смъртоносни газове със скорост двеста мили в час.

Сладостни миризми проникваха в тялото му. И все пак едва ли бяха точно миризми, тъй като не беше онова усещане за мириз, което помнеше. Като че ли цялото му същество се пропиваше от уханието на лавандула. Не, не точно лавандула, а нещо познато, което не можеше да назове. Несъмнено първият от многото очакващи го проблеми с терминологията. Защото думите, които знаеше, мисловните символи, които му служеха като на земен жител, не биха му послужили като на юпитерианец.

Люкът встрани на купола се отвори и Таусър се изтъркаля навън. Поне така си помисли: че това трябваше да е Таусър.

Той започна да вика кучето, като мислено оформяше думите, които искаше да каже. Но не можеше да ги произнесе. Нямаше как да ги произнесе — нямаше с какво.

За миг цялото му същество беше обхванато от луд ужас, панически страх, който избухваше като малки искрици в мозъка му.

Как разговаряха юпитерианите? Как...

Внезапно той усети физически присъствието на Таусър, усети остро сърдечното и щедро дружелюбие на рунтавото животно, което го беше следвало от Земята до много планети. Като че ли онова, което представляваше Таусър сега, за миг се беше преселило в мозъка му.

И от сърдечното посрещане дойдоха думите:

— Здравей, приятелю!

Наистина не думи, но нещо по-хубаво. Мисловни символи с такива оттенъци на значение, каквито думите никога не можеха да имат.

— Здравей, Таусър — откликна той.

— Чувствувам се добре — каза Таусър. — Както когато бях малко кученце. Напоследък се чувствувах направо ужасно. Краката ми се огъваха, а зъбите ми почти до крайност се бяха износили. Опитай се да гризеш кокал с такива зъби. Освен това бълхите ме влудяваха. А никога не им обръщах много внимание. Няколко бълхи повече или по-малко не означаваха кой знае какво в моите ранни години.

— Но... но... — мислите на Фаулър се объркаха напълно. — Ти разговаряш с мен!

— Разбира се — потвърди Таусър. — Аз винаги съм ти говорил, но ти не можеше да ме чуеш. Опитвах се да ти кажа различни неща, но нищо не се получаваше.

— Понякога те разбирах — вметна Фаулър.

— Не напълно — поправи го Таусър. — Ти знаеше кога искам храна, кога вода и кога да изляза навън, но това е почти всичко, което никога си разбирали.

— Съжалявам — оправда се Фаулър.

— Забрави това — успокой го Таусър. — Да се надбягваме до скалата.

Едва сега Фаулър забеляза скалата — очевидно на няколко мили далеч, със странна кристална красота, искряща в сянката на многоцветни облаци.

Фаулър се поколеба.

— Много е далече...

— Е, хайде де — настоя Таусър и без да дочака отговор, побягна към скалата.

Фаулър го последва и изпита силата на краката си, издръжливостта на това свое ново тяло в началото с известно съмнение, миг по-късно учуден, а след това затича с явна радост, която събра в себе си и пурпурната морава, и летящите над земята дъждовни пари.

Докато тичаше, той дочу някаква музика, музика, която пронизваше тялото му, вълнуващо цялото му същество, която го носеше на сребърните криле на скоростта. Такава музика издаваха в слънчев пролетен ден звънчетата на хълма.

Колкото повече се приближаваше до скалата, толкова повече музиката се усилваше и изпълваше вселената с вълшебни звуци. И той знаеше, че музиката идва от падащия водопад, който покриваше с пяна искрящата скала.

Само че не бе водопад, разбира се, а амонякопад, а скалата беше бяла, тъй като представляваше втвърден кислород.

Той спря с усилие до Таусър там, където водопадът се разсипваше в блестяща дъга от стотици цветове. Буквално стотици, защото тук той видя, че нямаше обичайното за човешкото око преливане от един основен цвят в друг, а спектър с изумителна отмереност, която разделяше призмата на елементарните й съставки.

— Музиката... — каза Таусър.

— Да, какво?

— Музиката — повтори Таусър — е от вибрациите. Вибрации от падащата вода.

— Но, Таусър, откъде знаеш за вибрациите?

— Знам — настоя Таусър. — Току-що ми хрумна.

— Просто ти хрумна?! — изуми се Фаулър.

И внезапно в неговата собствена глава се роди формула — формула за процеса, който щеше да направи метала устойчив на налягането на Юпитер.

Докато се взираше поразен във водопада, съзнанието му мигновено подбра цветовете и ги подреди в точната им спектрална

последователност. Ето така. Направо от синьото небе. От нищото, заштото той не знаеше нищо нито за металите, нито за цветовете.

— Таусър — извика той. — Таусър, нещо става с мен.

— Да, знам — каза Таусър.

— Цялата работа е в мозъка — продължи Фаулър. — Ние го използваме целия, до последната скрита клетка. Използваме го, за да съобразим неща, които би трябвало да сме знаели през цялото време. Може би мозъците на земните същества по природа са бавни и мъгливи. Може би ние сме олигофрените на вселената. Може би сме нагласени така, че да осъществяваме нещата по най-трудния начин.

И в обхваналата го нова остра яснота на мисълта той разбра, че нещата няма да се ограничат нито с цветовете във водопада, нито с металите, които ще устоят на налягането на Юпитер. Той почувствува други не съвсем определени неща. Неясен шепот, който предвещаваше велики неща, тайни, недостъпни за човешката мисъл, недостъпни дори за въображението. Загадки, факти, умозаключения в резултат на размишления. Неща, които всеки ум трябваше да познава, ако използваше цялата си мисловна мощ.

— Ние все още преди всичко сме земни жители — подчертва Фаулър. — Ние едва започваме да научаваме някои от нещата, които трябва да знаем — някои от нещата, от които са ни лишили като човешки същества, вероятно именно защото сме били такива. Защото човешкият организъм се оказва несъвършен. Недостатъчно пригоден за мисловна дейност, недостатъчно са развити сетивата, които би трябвало да имаме, за да постигнем истинско познание. Може би дори ни липсват някои сетива, необходими за истинското познание.

Фаулър се загледа в купола — мъничко черно петно, приличащо на джудже в далечината.

Там имаше хора, които не бяха в състояние да прозрат каква красота представлява Юпитер. Хора, които си мислеха, че надвисналите облаци и плющащийт дъжд помрачават лика на планетата. Невиждащи човешки очи. Негодни очи. Очи, които не можеха да видят красотата на облаците, които не можеха да виждат през бурята. Тела, неспособни да почувствуват трепета от трелите на музиката, идващи от разбиващата се вода.

Хора, странстващи сами сред ужасна самота и говорещи езика на децата, преднамерено изопачаващи думите заради тайнственост,

неспособни да общуват един с друг, както той можеше да общува с Таусър. Лишени завинаги от този личен, интимен контакт с другите живи същества. Той, Фаулър, беше очаквал да открие ужас, породен от чуждите неща тук на повърхността, беше очаквал да трепере пред заплахата от непознати опасности, беше се подготвил да се бори срещу отвращението от една среда, напълно различна от земната.

Но вместо това беше открил нещо по-велико от всичко, което човекът някога е познавал. По-бързо и по-съвършено тяло. Възторг и по-пълно възприятие на живота. По-остър ум. Сияние на красота, която дори мечтателите на Земята още не са си представяли.

— Да вървим — подкани го Таусър.

— Къде искаш да отидеш?

— Където и да е — отвърна Таусър. — Просто да тръгнем и да видим докъде ще стигнем. Имам чувството... ами... чувството...

— Да, знам — прекъсна го Фаулър.

Заштото той имаше същото чувство. Предчувствие за велика съдба. Някакво предчувствие за величие. Съзнанието, че някъде отвъд хоризонта ги очакват приключения и нещо по-значително от приключението.

Онези петимата бяха почувствували същото. Бяха усетили властен тласък да отидат и да видят, непреодолимото усещане, че тук ги очакващ живот от пълнота и познание.

Той знаеше, че заради това не бяха се върнали.

— Няма да се върна обратно — заяви Таусър.

— Не можем да ги подведем — възрази Фаулър.

Фаулър направи една-две стъпки назад към купола, но се спря.

Да се върне обратно в купола... Да се върне към онова болно, пропито от отрови тяло, което беше изоставил. По-рано не изглеждаше болно, но сега той знаеше, че е.

Отново към трудно съобразяващия ум. Отново към помътено съзнание. Устни, които се затварят и отварят и образуват сигнали, които събеседникът разбира. Очи, с които е по-зле, отколкото ако изобщо ги нямаш. Отново към низостта, към пълзенето, към невежеството.

— Може би някой ден... — промърмори той на себе си.

— Имаме много да правим и много да видим — каза Таусър. — Много да узнаем. Да открием.

Да, може би ги очакваха нови открития. Вероятно нови цивилизации, в сравнение с които цивилизацията на човека ще изглежда жалка. Красота, и което е по-важно, способност да се разбира тази красота. И другарство, каквото никой човек, никое куче не е познавало досега.

И живот. Пълнокръвен живот, който има за цел опияняващо съществование.

- Не мога да се върна — каза Таусър.
 - Нито пък аз — подкрепи го Фаулър.
 - Те ще ме превърнат пак в куче.
 - А мен — отново в човек — добави Фаулър.
-

[1] От англ. loper — този, който бяга с подскоци. Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.